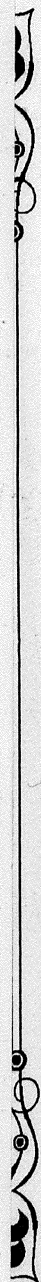


Жарасбай  
НҰРҚАНОВ

КӨКЖИЕК





**Жарасбай  
НҰРҚАНОВ**

# **КӨКЖИЕК**

*ТАҢДАМАЛЫ  
ШЫҒАРМАЛАР*

**2013 ж.**

УДК 821.512.122

ББК 84 Қаз 7-5

Н 86

ҚАЗАҚСТАН РЕСПУБЛИКАСЫНЫҢ  
МӘДЕНИЕТ ЖӘНЕ АҚПАРАТ МИНИСТРЛІГІ АҚПАРАТ ЖӘНЕ МҰРАГАТ КОМИТЕТІ  
«ӘДЕБИЕТТІҢ ӘЛЕУМЕТТІК МАҢЫЗДЫ ТҮРЛЕРІН БАСЫП ШЫҒАРУ» БАҒДАРЛАМАСЫ  
БОЙЫНША ШЫҒАРЫЛДЫ

## Құрастырған ақынның жары Қазина Нұрқанова

**Нұрқанов Ж. Көкжиек.**

**Н 86** Таңдамалы шығармалар жинағы.

– Астана: «Астана полиграфия», 2013 – 360 бет.

ISBN 978-601-254-277-6

Ақын Жарасбай Нұрқанов «Қара көздер», «Нұрлы терезе», «Алтын десте», «Арманым менің», «Терең барлау», «Қызылжар», «Буынсыз бала» және тағы басқа да жыр жинақтарымен оқырман қауымға жақсы таныс. Ақынның өлеңдері ырғақтылығымен, әуезділігімен, көркем бояуларымен әсем теңеулерімен, шебер ұйқастарымен ерекше баурайды. Ал, «Көкжиек» атты өлеңдер жинағы ақынның өзі өмірден өткеннен кейін құрастырылды. Жинаққа әр жылдардағы таңдамалы шығармалары мен соңғы уақытта жазған өлеңдері, поэмалары-дастандары, арнаулары мен толғаулары, әзіл-сықақ, шымшымалары және балаларға арнап жазған жырлары енгізілген.

47557

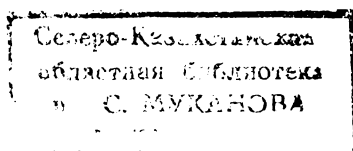
УДК 821.512.122

ББК 84 Қаз 7-5


ISBN 978-601-254-277-6

© Нұрқанов Ж., 2013

© «Астана полиграфия», 2013



# ӨЛЕҢДЕР



Ақын - ерлік пен  
арналыстың,  
Айрышысы...

**ЖАРАСБАЙ**

## ҚАЗАҒЫМ

Кең жайылған зор дастархан – жерінің,  
Досқа дәмі кемімеген қазағым.  
Өн бойына домбыраның шегінің  
Өн мен күйді желілеген қазағым.

Қарап тұрып қаймыққандай жат адам,  
Қара көзі ұшқын атқан қазағым.  
Дауда мақал, мәтелімен матаған,  
Айтыстарда ұшқыр аттай қазағым.

Ойы биік, бойы бірақ созылмай,  
Дембелшелеу, діңгектейін қазағым.  
Жайшылықта моп-момақан қозыдай,  
Белдескенде бірбеткейлі қазағым.

Қырдың қыртыс – тыңын тіліп, жер жыртып,  
Дән теңізін толқындатқан қазағым.  
Кере қарыс кең маңдайын тершітіп,  
Төс-балғаны солқылдатқан қазағым.

Мысы көлкіп, жезі балқып, мол байлық –  
Мұнай-газы асып-тасқан қазағым.  
Адамдарға ақ ниеті сондайлық,  
Жаны жайсаң, ашық аспан қазағым!



## ЕЛІМЕ

Өсіргенім, өндіргенім – Өлеңім,  
Немерең ғой, көрімдігін бер, Елім!  
Саңлақтардың сан талайын баулыған  
Өзің айыр Өжеті мен Өренін.

Отқа салып, суға малып, әр жазда,  
Төзімдісін лайықты де сарбазға.  
...Уа, дариға, бәрі бірдей жараса,  
Бір ақынға бір ғұмырда бұл аз ба?!

## ЕЛІМ БАР

Елім бар мен дегенде еміренген,  
Мен бармын Ел дегенде тебіренген.

Жасыл орман, көк тоғай,  
Ағады өзен, тоқтамай.  
Ел-жұртымнан айналдым,  
Сөзге жүйрік, әнге бай!  
Жаздың тымық кешінде  
Ән шырқаған сәттер-ай,  
Қызық дәурен кешуге  
Жетпейді өмір, әттең-ай,  
Әттең-ай!

Елім бар мал-мүлкіне Еге болған,  
Мен бармын бекітуге шеге болған.

Елім бар егінжайы нағыз алтын,  
Мен бармын жан дүнием ашық-жарқын!

Жасыл орман, көк тоғай,  
Ағады өзен, тоқтамай.  
Ел-жұртымнан айналдым,  
Сөзге жүйрік, әнге бай!  
Жаздың тымық кешінде  
Ән шырқаған сәттер-ай,  
Қызық дәурен, кешуге  
Жетпейді өмір, әттең-ай,  
Әттең-ай!



## КӨКЖИЕК

Дүние көз ұшында дөңгеленген,  
Көңлімді баурап еді бала күннен.  
Қол жетпес бір керемет, көз көрім жер,  
Қызығып көкжиекке қарадым мен.

Ең алғаш тілегіме тізгін беріп,  
Жүгірдім, көкжиекке жеткім келіп.  
Ол маған, о ғаламат, жеткізбеді,  
Тұрғанмен жердің шеті секілденіп.

Мен кеттім, сол кеткеннен сағым қуып,  
Қайтсем де, жетем, дедім, белім буып.  
Тапқаным бұл өмірден сонда менің,  
Жақсы өлең, бар болғаны, жүзге жуық.

Ешкімге көрмесем де еміншектеп,  
Заманның ыңғайына көндім ептеп.  
Армандап, мен қаншама ұмтылсам да,  
Көкжиек жеткізбеді шегіншектеп.

Жасымда сағым қуып ойнап едім,  
Дариға, сол күндерім қайда менің?  
Сенің де көп нәрсеге қолың жетпей,  
Таңырқап отырсың ба, қайран елім?!

Сүйсініп бұл сөзіме күлгеніңмен,  
Көп менің білмейтінім білгеніммен.  
Алпысқа мен де келіп қалған екем,  
Жете алмай көкжиекке жүргеніммен.

Қарамай жолда жаурап, тоңғаныма,  
Қуандым елге жетіп қалғаныма.  
Көкжиек жеткізбесе, жеткізбесін,  
Үмітің үзілмесе болғаны да.

*1997 ж.*



Алды-арты мен оң-солын барлап тұрар,  
Төте жолды табады тандап бұлар.  
Елден ерек сезімі, жаны сергек,  
Ақыл-ойы, санасы салмақтылар.

Барлық істің басы мен қасында боп,  
Қайрат қылды қашан да – жасыған жоқ.  
Күн көзіне иілген күнбағыстай,  
Абзал жанды өз тұтқан жастар да көп.

## АСҚАҚ АРМАН

Адамның жаны арманнан жаратылған,  
Армансыз – айрылғандай қанатынан.  
Үзілмес үміт-сәуле себелейтін  
Секілді ай сырғасы жаңа туған.

Соны арман – сом алтындай кеудедегі,  
Ойнатқан зергерлікті зердедегі.  
Көңілдің көк дөнені көкке шапшып,  
Толқын-ой толастамас Жерде тегі.

Өршіл ой, асқақ көңіл, асыл арман  
Қол созған ғасырларға ғасырлардан.  
Киялдың қыран құсы болат топшы  
Бұл күнде бұлттан да әрі асып алған.

Күркіреп күннен бетер Байқоңыры,  
Даладан басталады Ай жорығы.  
Сұрапыл қанат-күші космонавтың  
Сондай деп дәлдеп айтам қайдан оны...

Күн нұрын жанарына алған құйып,  
Адамдар арманымен заңғар биік.  
Зымыран зырлап әне бара жатыр,  
Сүйсініп қарап тұрмын көңлім иіп.

## ТІЛЕК

Мап-майда түгіндей ғып масатының,  
Жұп-жұмсақ сырлы жырлар – жазатыным.  
Сап-салқын суға малған орамалдай  
Көңілді күйігіне басатұғын.

Жарайды ол сұртуге де көздің жасын,  
Жарайды ол орауға да жан жарасын.  
(Кім сәтсіз махаббаттан азап шексе,  
Сол менің өлеңімді олжаласын).

Немесе көпті көрген сұңғылаша  
Жұбатар кім қайғыға ұшыраса,  
Кебірсіген таңдайын жібітер-ау,  
Ауырып жатқан адам су сұраса.

Кіршіксіз сәбилікпен ол ойнар да,  
Ермек боп нәрестесіз жұбайларға.  
Аңсаған құрбысындай күбірлесер,  
Кемтар қыз жалғызсырап мұнайғанда.

## МАҚТАНЫШЫМ – АСТАНА

Ежелгі Қараөткел,  
Әйгілі Ақмола.  
Бүгінде – абат төр,  
Еңселі Ақорда.

Есiлдiң сол жағы,  
Жайнаған жас қала.  
Жаңадан орнады,  
Жарқырап Астана.

Ажар-көркім, абыройым, Астана,  
Ақыл-ойым, думан-тойым, Астана.  
Ойнап жүрген жас бала:  
– Әйбәт, – дейді, – Астана!

Асыл сөзді құптайды,  
Қазағым да, басқа да,  
Мен де сөйдеп айтқаным шын, Астана,  
Мақтаулым да, мақтанышым, Астана!

Зәулім үй самсаған,  
Түрленіп жаңаша.  
Көрген жан тамсанған,  
Бәйтерек тамаша.

Қаракөз әулетін  
Жинаған Бас қала.  
Сән-көркін, сәулетін,  
Сыйлаған, Астана!

## ДЕМАЛЫС

Жасыл белдер: «Бел жаз!» деп шақырады,  
Көкорайда көңілің шарқ ұрады.  
Көтеріңкі дауыспен сәлем берсең:  
«Бәрекелді, бар бол!» деп шал тұрады.

Көбікті көл: «Шомыл!» деп шақырады,  
Адам жаны шабытты, шалқымалы.  
Қуанышқа шүйіліп жеткендей бір,  
Шағалалар төбеден шаңқылдады.

Сұлу құрбы сусынға шақырады,  
Сары қымызды шарада сапырады.  
«Келмей кеттің» дегенде кербез күліп,  
Кеудеге сыймай жүрек алқынады.

Күндер зулап, демалыс сарқылады,  
Қала қайта өзіне шақырады.  
Ен далада жүргенде еленбейді-ау,  
Шағын ғана бөлменде шаң тұрады.

Сырдаң тартып, сілкініп-қағынасың,  
Енді қызу еңбекті сағынасың.  
Табиғаттың көркіне табынғандай,  
Қызығына қызметтің бағынасың!

## ЫРЫСЫМДЫ ТАСЫТҚАН

Қол-басына қондырып туған жердің шаңдағын,  
Мандайыңа май жұққан майталманым, саңлағым.  
Кермек татып таңдайың, кезерсе де ерінің,  
Қабак шытпай көтердің қауырт күндер салмағын.

Даламыздың қожасы – диқандарым, дарқаным,  
Жасап жатсың ертеңгі байлығымның бар қамын.  
Сен баптаған қара пар, мақпал, десе, парапар.  
Маржан сеуіп тастадың кеудесіне Арқаның.

Ырысымды тасытқан іңкәрларым, қымбаттым,  
Дүниеге бүгін сен дүбірінді тыңдаттың.  
Жойқын мынау жорығын толастамас тозаңы,  
Қайратыңа қайранмын, күн құрғатпай түн қаттың.

## КӨГІЛДІР КӨКТЕМ

Көк буалдыр көз алды,  
Ауада сыз, дымқыл бар.  
Көкше мұздар бозарды,  
Көксоқта боп сылқым қар.

Ұлы сәске таң сұлу,  
Алдында жол көктайғақ.  
Қайда барсаң, қар суы  
Күн нұрымен жатты ойнап.

Дүние бүгін көгілдір,  
Бұл кез үйге сияр ма ең?..  
Әлдеқайда көңіл жүр  
Әлденебір қиялмен.

Күн биіктеп алыпты,  
Байқамадың нағылып?..  
Көктем келіп қалыпты  
Көптен күткен сағынып!

## НЕГЕ?

Өрім тал бүршік атты  
Есілдің жағасында.  
Сол күнгі сол бір сәтті  
Есіңе аласың ба?

Жағада жүрген шақта  
Жанасып екі дене,  
Екеуміз екі жаққа  
Бөлініп кеттік неге,  
Неге, неге?

Көшеде көрісеміз,  
Бір уақыт ләм-мим деспей.  
Бір ауыз жылы лебіз  
Естілер, естілместей.

Осынау реніштен  
Көңіліміз кірлемеуге,  
Жөн еді түсініскен,  
Кездеспей қойдық неге,  
Неге, неге?

Өзінді әсіресе  
Аңсаған кезім менің.  
Сен жақтан самал ессе,  
Мен бірден сезінемін.

Құмар ек сен екеуміз  
Кешкісін серуенге де.  
Бұл күнде сол жерге біз  
Оралмай жүрміз неге,  
Неге, неге?



## ДАЛА ӘНШІСІ

«Көктем келіп қалды» деп,  
Түлеп берді қырат-қыр.  
Толқи соқты таңғы леп,  
Дүр еткенде трактор.

Күйге бөлеп ол енді,  
Жомарт жердің жотасын,  
Жазып ала жөнелді  
Әннің – дәннің нотасын.

Бар дауыспен басып жүр  
Ариясын елімнің,  
Жер қойнынан ашып жүр  
Дариясын егіннің.

## ЕКІ КӨЗІМ ЕЛ ЖАҚТА

Екі көзім ел жақта – қарап жүрмін,  
Барар күнді бақытқа санап жүрмін.  
Дүбір естіп ширыққан өз-өзінен  
Бәйге атындай баурымнан жарап жүрмін.

Күнде кіріп түсіме туған аймақ,  
Ала таңнан алқынып тұрам ойлап.  
Майшабақтай мазасыз ойлар түртіп,  
Тұрсаң және қашады тырағайлап.

Көңіліме қонақ боп үміт-ноян,  
Елден кісі келердей күліп қоям.  
Өлденеден әрдайім секем алып,  
Бір жағынан секеңдер күдік-қоян.

Амандық хат алам да, дұрысталам,  
Мейрам бола кетеді жұмыс маған.  
Жауап келмей қалғанда, қабақ түйіп,  
Арқасы бар адамдай құрыстанам.

Аяқтанған бөбекше құлап-тұрып,  
Беки берер көңілім де жылап-күліп.  
Жүрек кейде жұлқына дүрсілдейді,  
Сергек сезім көз түріп, құлақ түріп.

### ӨЗ-НАУРЫЗ

Күн ұзарып келеді, күн ұзарып,  
Күнгей бөлме күнұзақ жылы, жарық.  
Лып-лып еткен бір сезім өткірленер,  
Ұстараның алғандай жүзін жанып.

Ақпан, қаңтар төзе-төзе,  
Күткеніміз – Наурыз көже.  
Алдымызда шүпілдеген  
Шәрбәт толы көзе, көзе...  
Шалқымай ма, балқымай ма  
Жан-дүниенің осынау кезде!..

Өз-Наурызда күн мен түн теңеледі,  
Нұр-шуаққа дүние бөленеді.  
Думандаған ағайын-туғандардың  
Жадыраған жайдары көңілдері.

### ТАҢҒЫ СӘТ

Табиғат, тамашасың таңда дәйім,  
Тып-тыныш тылсымыңа таң қалайын.  
Секілді Күнді тосқан құпия жан –  
Төбеде тоңыңқырап қалған Айың.

Күн шықты құлпырмалы арайменен,  
Апталды алтынменен маңай, белең.  
Өзіне көзің тіктеп қарау қайда,  
Әйтеуір жоғарыға қарай берем...

\* \* \*

Сыңқылдау не? Бұлақтағы зар ма екен?  
Бұлақ тілін білетін жан бар ма екен?  
Сықылықтап күліп жатқан өмірге,  
Әлде бұлақ – бір ойнақы жан ба екен?!

\* \* \*

Сылдыр-сылдыр су сылдырар бұлақтан,  
Тәңірі ме екен тауды-тасты жылатқан?  
Анда-санда көңіл айтып: «Көк! Көк!» деп,  
Шығар даусы көкектің де жұбатқан.

Ертелі-кеш сыңқылдайды, жылайды,  
Не көксейді, қыңқылдайды, сұрайды?  
Көк жүлгемен көлбеңдесе көбелек,  
Төсін төсеп: «көбешім» деп шулайды.

## КӨКТЕМ КӨРІНІСІ

Көктем келді, қуды жерден мұз-қарды,  
Өктем келді өгей етіп ызғарды.  
Көктем келді жігіттерді жымитып,  
Толғандырып толықсыған қыздарды.

Бала біткен доппен бірге домалап,  
Таң атқаннан күн батқанша жоғалат.  
Дала қандай қайта түлеп, жаңғырған,  
Сыртқа шықпай жүргендерге обал-ақ.

Күн қунақы, бұлт жұқалтаң, қазбауыр,  
Жер кебірсіп, сезінбейсің сазды ауыр.  
Адамдардың қас-қабағы ашылып,  
Құрыстаған бойын қайта жазды ауыл.

Көптен күткен жұртқа көктем ұнап тұр,  
Көңілі өсіп, көтерілді қырат-қыр.  
Атасының белін басар баладай  
Дөңге шығып бара жатыр трактор.

## КҮЗГІ КҮН

Тағы да өтіп кетіп тамаша жаз,  
Тағы да кері қайтып қараша қаз;  
Дауысы талып жетіп барады өтіп,  
Көзінді бұлдыратып қарасаң аз.

Барады бұлттар да ауып бәсең, баяу,  
Тіркесіп бір-біріне тақау, таяу.  
Сергімей себеленген ақ жауыннан,  
Кең дала керіледі ұйқылы-ояу...

## АЛҒАШҚЫ ҚАР

Көктен жерге кеп жатқан хабар-хаттай,  
Жапалақ қар даланы жапты міне.  
Алғашқы қар – алғашқы махаббаттай,  
Шәгің бар ма шаңқан боз, пәктігіне.

Сұлу қызға таңылған лақап аттай,  
Қар жамылып томсарған тоғай мынау.  
Алғашқы қар – алғашқы махаббаттай,  
Қыс боп жатып қалуы неғайбыл-ау.

## КЕКІЛДІМ-АУ

Бір жерде бір көрген секілдім-ау,  
Қай жерден келіп ең, кекілдім-ау.  
Сүйкімді жүзіңе көзім түссе,  
Дуылдап кетеді бетім мынау.

Көркіңе сүйсініп кекілдім-ау,  
«Есімің кім» деуге бекіндім-ау.  
Телміріп ту сыртыңнан қарағанмен,  
Ләм деуге бата алмай, өкіндім-ау.

Әзірге не дейін, үкілім-ау,  
Бақытым болуың мүмкінім-ау.  
Үмітіме жылт еткен сәуле сепсең,  
Дүниенің тәрк етейін бүкілін-ау!

Алабұртып көңілім елжірейді,  
Анадайда көйлегің желбірейді.  
Торғындай көрік берген тойға мынау,  
Тотыдай ажарыңнан айналдым-ау!!

### **БІЛЕ БІЛСЕҢ...**

*(дос жігіттің аузынан)*

Алматының алқызыл алмасындай,  
Бетіңнен қаның тамған қарғашым-ай.  
Көзіме оттай ыстық ұшырадың, –  
Жоқ жерде жолығысып қалғасын-ай?..

Сол күйі – тұлғаң тіп-тік мүсін тастай,  
Ажарың бәз-баяғы, өңің қашпай;  
Таймаған жанар оты жайнап көзің,  
Қарайсың бейне мені танымастай.

Ол рас, мүлде менің өзгергенім,  
Емеспін бір кездерде көз көргенің.  
Бурыл шаш, қату қабақ, жадаулы жүз –  
Баршасы, біле білсең, өз бергенің.



## КОМБАЙЫНШЫ

Егінжайға ерте шығып қосынан,  
Күміс кірпік Күнді оятқан – осы жан.  
Ен далада енді дамыл бермейді,  
Қас қарайып кеткенінше осыдан.

Ыстық ұрып, басқанменен маңдайын,  
Жанарында от ойнайды әрдайым.  
Жүрегінің қуатымен жүргендей  
Астындағы абажадай комбайн.

Алмасын, деп, егіндерін жауын, жел,  
Айға жақын көрмегелі ауылды Ер.  
Егін ору – майдан болса екпінді,  
Комбайншы – бейбіт күнгі жауынгер.

## ЖАҒАДА

Текшелі тасқа асылып,  
Телміріп ақын тұрған-ды.  
Тепсінген толқын басылып,  
Толықсып келіп тынған-ды.

Шағала шалқып, қалықтай,  
Көк құрақ жәйлап ырғалды.  
Тыпыршып-шоршып балықтай,  
Жағада жаңа жыр қалды.



## ЖҮРЕК СЫРЫ

Ажарын ашық аспандай,  
Күлгенің күннің нұрынша.  
Майысып белің жас талдай,  
Ойысып бері бұрылсаң.

Жүректі лүпіл қақтырып,  
Қояды назың, өкпең бір.  
Сезімің әлі пәк, тұнық,  
Таңғы бір шықтай мөп-мөлдір.

Қарайсың қасың керіліп,  
Жанарың ыстық жаздайын.  
Ұмсынған бойы мен еріп,  
Құшаққа құлай жаздаймын.

## ОЙ

Ой – баста,  
          толқын – сонау теңіздегі,  
Тым ұқсас, туысы бір, егіз, тегі.  
Тынымсыз, тыпыршыған болмысы бір,  
Өздерін: «Өршіл, асау» дегізгені.

Толқынның төркіні бар, мөнкіуі бар,  
Ол бірақ тулап-тулап, қайта тынар.  
Ой ғой, ой! – толастамай, тыным білмей,  
Адамды тіршілікте зыр қақтырар.

*1967 ж.*

## ЖЫР ЖАЗАМЫН ӨЗІҢЕ

Бір сайрамай бұлбұл қоймас,  
Алагеуім, таңсәріден.  
Тыңдауға оны гүл бір тоймас,  
Елжіреумен, тамсанумен.



Сорғалатып бал шырынын,  
Жыр жазамын өзіңе мен.  
Жәйін ұғып жан сырымның  
Қоярмысың сөзіме ден?..

## ӘЗІРШЕ

Десем де: «Шыңға шығам мен тегінде»,  
Әзірше жүрмін таудың етегінде  
Төбесі тым алыстан жалтырайды,  
Кім білсін, жетпеймін бе, жетемін бе?

Алда әлі биік беткей, бөктер белең,  
Атандай алып жонды шөккен ерен.  
Қақ жарған тас жотаны өзен долы,  
Ақ көбік, ағын асау, өктем, керен.

Төскейі қарағайлы қалың жыныс,  
Өтпестей ит тұмсығы, анық тығыз.  
Кірген жан шетін таппай шырмалғандай,  
Аттаған қадам сайын алып тыныс.

Баурайы, бөктері де, төскейі де,  
Бір мезгіл артта қалып, көш кейінде;  
Жолығар жеке біткен, оқшау шыңдар,  
Тұрғандай бір-бірімен өш пейілде.

Басы мұз күн сәулесі тайғанаған,  
Үстінен тек жұлдыз бен Ай қараған.  
Тым шырқау, көкке керген көкірегін,  
Бұлт қана беттен сүйіп аймалаған.

Сонда да шығармын бір мен тегінде,  
Өрмелеп арман-қиял жетегінде.  
Жалғыз-ақ жол жарағын күнде сайлап,  
Әзірше жүрмін таудың етегінде.

## КӨКШЕ ЕГІН

Көз тоймас көкше егінді-ай желкілдеген,  
Құлынның құндыз жалы секілденген.  
Жұп-жұпсақ алақанға, аумайды әлгі  
Ұлымды сипағандай кекілінен.

Жас айдар жап-жасыл боп жайқалуын,  
Асардай шарасынан шайқалуын.  
Көрмеген көптен мұндай сүйкімділік,  
Жанымның ләззатқа бір, уай, қануын?!.

Опырай, енжар қарап тұрсыз, ал сіз,  
Дейсіз бе: жасылдығы – жасық, әлсіз.  
Мұны сіз бүгін көзге ілмейсіз, ә,  
Болғасын бойы аласа, басы дәнсіз.

Күн сүйіп, нөсер құйып, үптеп желкем,  
Көкше егін көтеріліп кетпей ме екен?  
Кім қашан туа сала тұлғаланды,  
Не нәрсе болған бірден серттей бекем?

Осы әлжік қаулап өсіп қаптайды әлі,  
Далаңды алтынменен аптайды әлі.  
Күні ертең жез мұртты боп жетіледі,  
Сасарсың саулағанда нарттай дәні.

Ың-шыңсыз іштен толып біз де өсеміз  
Ту өлең тумағанмен күнде семіз...  
... Жарар ед, көкше егінді көре салып,  
Диқанға дікің қағып жүрмесеніз.



## ӨЛКЕМ

Туған жер – Тың өлкесі асқан көркем.  
Сары бел,  
жасыл жазық,  
асқарлы өлкем.  
Далада дамылдасам жұмыстан соң  
Тау – жастық,  
төбе – төсек,  
аспан – көрпем

Өлкем – қыс,  
қарлы қаңтар, ақпаны бар.  
Өлкем – жаз,  
сарша тамыз – аптабы бар  
Өлкем – күз,  
колхоз-совхоз қамбасына  
Даланың дән теңізі ақтарылар.

Көктемі – мол базары тіршіліктің.  
Төбеден күле қарап тұр шығып Күн.  
Еңбегін есептеуші секілді бір  
Жұмылған жұмысына жұртшылықтың.

Ежелден, еңбек десе, ұйыған жұрт,  
Маңдай тері – қоймаға құйылар құт.  
«Мыңғырған бай» дейтұғын баяғыда  
Мың емес,  
ендігі есеп – миллиард пұт.

Бабасы бар байлықтың – бөлке бізде.  
Келіп көр кереметті ертең күзде.  
Бауырсақ жан басына жаппай жетер,  
Жер жүзі жиналса да өлкемізге.

